

i denne Sæson med en rosende Kritik, saa meget mere som der til Nationaltheatrets Premiére var ansat et Lystspil i 3 Akter af Fru Emma Gad. Desværre maa det straks siges, at Arbejdet af forskellige Grunde ikke tilfredsstiller de voksende Krav, som man i Tidernes Løb med Rette kan gjøre gældende overfor Forfatterinden. Efter at den første Begejstring er afgæret, der i hende hyldede en flink og talentfuld Forfatterinde paa Lystspillet Omraade, maa hun kunne sige sig selv, at det er Synd, naar hun af sin Skrivelethed og Tilbøjelighed til at fiske endog den ferskeste Skalle i Vittighedernes og Brandernes „rørte Vande“ lader sig forlede til at sænke Niveauet og spille Tid og Kræfter paa et saa grelt, kaleidoskopisk Sammensurium af de senere Aars danske og norske Ægteskabsskandaler, som det her benyttede. I en mere sammentrængt Form vilde Motivet og Stoffet sikkert ypperligt have kunnet føre en Farce frelst i Havn, men antaget og spillet paa Holbergs og Heibergs Scene, skal og bør det jo til Ære for denne og Direktionen ses under en anden Synsvinkel, og der maa da som Motto for Bedømmelsen sættes: „Kun daarlig er den Spøg, som ej paa Alvor hviler“. Men heri stikker Fejlen som oftest i Fru Gads Produktion. Den Alvor, der giver Spøgen Ret, er enten forfejlet som i „Hos Dameskrædderinden“ eller for underordnet og betydningsløs til at kunne bære den, som Tilfældet er her.

I vor hurtigt skiftende Tidsalder er et aktuelt Emne som oftest et Guldfund, men det Røre, som Bohémelivet engang rejste, er allerede forlængst uddebatteret og udpint, og man véd, at det var og er en Fremtoning uden Indflydelse paa Kunstner-Samfundet i sin Helhed. Men over Undtagelserne skabes der som Regel ikke gode Skuespil. Naar Fru Gad til Oplysning paa Plakaten underretter Publikum om, at Handlingen foregaar i Kjøbenhavns Kunstnerkredse, men senere i Stykket udtaler, at de hertilhørende Individuer føre Zigeunerliv og altsaa maa henføres til Bohémekredsene, hvorfor da vildlede istedetfor at vejlede? Thi det kan da umuligt være Forfatterindens Mening, at alle disse forskruede, forløjede, selviske og abnorme Individuer skulle være Repræsentanter eller Medlemmer af vort hæderlige og agtværdige Kunstnersamfund? Altsaa, for at bruge det indførte Ord, der for Resten ligesom hele Typen ikke er særlig dansk, ere „bohêmes“ sygelige Udvækster, der kunne være morsomme i Farcer og Parodier, men ikke egne sig til Behandling i et Lystspil paa vort Nationaltheater, hvor man i det fremførte Stof og Typerne skal kunne finde Garantien for det almengyldige Tidsbillede, som kommende Slægter skulle belæres af og nyde.